

Overwinning (18)

De eerste keren dat ik iemand vertelde dat mijn zoon homo is, was het op fluisterende toon en sprongen de tranen me in de ogen. Alsof je een bekentenis aflegt. Of er iets vreselijks is gebeurd. Net of je kind een moordenaar is. Omdat het toch een ietwat beladen onderwerp is en blijft, maar toch merk ik dat ik hier steeds verder in kom.

Ik durfde het onlangs gewoon hardop in een christelijke boekhandel te zeggen. En nee, die was niet leeg. Er waren andere klanten in de winkel. Hardop informeerde ik naar het boek van Geja van Reenen: Ik zal altijd van je houden. Zij schreef een boek over hoe het was dat haar zoon homo bleek te zijn. Dat was dus stap 1. Zonder schaamte naar het boek vragen. Ja, gek hè. Dat je daarvoor schaamt.

De eerste boeken over homoseksualiteit heb ik via Bol.com besteld. Uit schaamte of misschien is het omdat ik vooral niet wilde dat iedereen het wist. De eigenaar maakte naar aanleiding van de titel een grapje en zei dat zijn vrouw dit ook altijd tegen hem zegt (Ik zal altijd van je houden). Haha! Toen heb ik toegelicht waar het boek over gaat. Over een moeder die schrijft over haar zoon die homo is.

Jammer genoeg was het boek niet op voorraad, want ik ben zo benieuwd! Gelukkig kon het wel worden besteld. Het boek van Herman

van Wijngaarden heb ik wel gekocht. Het heet ['Om het hart van homo's'](#). Zoonlief heeft het boek meteen gelezen. Hij vond het een goed geschreven boek, waar mensen die pastoraat doen echt wat aan zouden hebben.

Die overwinning zat hem in het feit dat nu hardop durfde te zeggen (in een winkel nog wel) dat mijn zoon homo is. Zo ben ik een stap verder gekomen in het accepteren en het uitspreken, ook naar anderen toe. Nu lukt me dit zonder tranen, zonder omfloerste stem en zonder brok in de keel. Op naar de volgende stap: zonder gevoel van spijt.

Annet van Ballegooijen